

הייתי כלוא עם

ארץ פנסייה של השומר התעכב לרגע עלי, ומיטתי עבר בשיטתיות המיטות הנותרות בחור. "אל תדאג, כולם פה", קרא קול מן החשיכה. השיב. הוא משך את הדלת אחרי, וכשכלבו צועד בעקבותיו, נכנס לחדר השכן נשמעו מתרחקים מחדר לחדר, עד שלבסוף נועל השער של אגף המגורים במוזלעריינים צעירים. מתשע בלילה ועד שש בבוקר לא יוכל איש לצאת החוצה.

בפינה השמאלית, מולי, הבהבה נקודה זעירה של אור. שוכן המיטה השמאלית שזי סגירה מלוא ריאותיו ונקודת-האור גדלה ונצנצה באפלה. במיטה הסמוכה ניצת "רמי", זרוק גם לי סגרייה! קרא שכני משמאל. רמי זרק לו סגרייה, בקשת מעל באותה הזדמנות כיבד גם אותי באחת. תוך דקה הבהבו שש נקודות-אור באפולולי חדר מספר 2 התמסרו לתענוג אחרון לפני השינה.

אך השינה הייתה עדיין רחוקה מעיינינו. עד שתיים אחר-הצות שוחחנו, שרנו בקול החלפנו סודות וסיגריות. כאשר נרדמנו לבסוף, נדמה היה לי כי אני מכיר את חב מזה שנים. היה שם רמי, שכני מימין. לפני כיבוי האורות הספקתי לקבל ממני חלקי בלבד: רזה, בעל עיניים שחורות גדולות, שיער שחור ארוך, כמעט כשל בשעות הלילה הארוכות סיפר לי על עצמו. הוא נולד בארץ, לפני כ־17 שנה. אב בית-ספר בסביבות תל-אביב.

"גמרתי בית-ספר עממי", סיפר, "ואבי מאד רצה שאכנס לגימנסיה. אבל היו לי אחרים בראש. בשכונה התחברתי עם כל מיני נערים, שהיו מושכים אותי איתם. וכך היה מתרגז על כך, הייתי מתחבר יותר אל הנערים הללו. היינו מסתובבים על ג' או בשטח הגדול ב'פו. סוחבים משהו בשוק, יושבים עם זונות. החברה הגדולים, עם זונות, היו שולחים אותי לחפש קליינטים. כשהייתי רואה מישהו מסתובב ב'ו הלונה-פארק או בסביבות השטח הגדול, הייתי שואל אותו אם הוא מתפש בחורה. צונה כן, הייתי לוקח אותו לפרדס שליד הלונה-פארק. שם כבר טיפלו בו הבחורים רים, ששמרו על הזונות."

הכנסותיו מעבודה זו איפשרו לרמי להיות חיי בטלה מוחלטת. עברתי לגור חברה בשכונת התקווה. כל יום ישנו עד 11:10, אחר-כך היינו קמים לאכול. היינו קלפים, הולכים להצגות יומיות, מעשנים חישו. בקיצור: מלכים." אך המשטרה על הגבר. אמנם לא תפסה אותו בביצוע מעשה אסור כלשהו, אולם מאחר וגם היא פשע, הסבירו לו הבלשים כי מוטב לו לתקן את דרכיו ולשוב לבית הוריו. לא רצה להכיר בן. הוא התבייש שיצא לו בן כזה. סוף-סוף, היה מורה ומנהל ב ולא נעים שכולם יודעים שבנו הוא פושע צעיר. השכנים תיחכו בינינו, והוא הסכי אותי בחורה."

יתכן שבנקודה זו היה המיפנה בחייו של רמי הופך להיות מיפנה מוחלט, אי הוריו כיצד לנהוג בו. אולם אביו ניסה להתחזק במשטר חמור מדי, צעק עליו, "פושע" בכל הזדמנות. סיפר רמי: "נשארתי בלי כסף. יום אחד פרצתי את דירת וגנבתי טראנספורמטור. אני אוכל את עצמי עכשיו, כשאני חושב שהכנסתי את עצ בגלל טראנספורמטור של לירה וחצי". הנער נעצר מיד, נשפט לשנתיים במוסד סג 18 החודשים שעברו מאז לא היו חודשי שלחה. פעמיים ברח רמי מן המוסד הראשונה נתפס, כשהוא נוסע בוספה גנובה, נדון לששה חודשי מאסר-על-תנאי. לפ ברח בפעם השנייה. "לא יכולתי לשבת יותר מאחורי הגדר, הסתלקתי עם עוד בן כדי לעשות חיים." הפעם גנב הנריג, "זאת המכונת הכי קלה לגנוב. חותכים את — ויאללה". סיפרתי לו כי לפני שבועיים ניסה מישהו לגנוב את הדופין שלי. זו שהיה סתם ירוק אחד. דופין זו המכונת הכי קשה לגנוב. יש בה מנועל אוטומטי רמי דיבר כמומחה: "אל תשאל כמה מכונות היינו סוחבים. פעם אפילו נכנסתי ל כזה משגע, מלא כפתורים ושעונים לאללה. לחצתי על כפתור אחד — הדלת לחצתי על שני — הגג התקפל. סובבתי ידית — האורות נדלקו. אבל איך מסייעני חשתי שאני משתגע. אמרתי לעצמי: רמי, הלוקוס הזה לא בשבילך, והסתלקתי."

עתה מצפה הוא למשפטו השני, כולו נרעד מהמחשבה שהפעם יתכן כי כבר הח ההזדמנות האחרונה לחזור למוטב. כי עוגן הוא התחנה האחרונה בה מנסה החברו את הגבר הפושע. אם נכשל החינוך, מחכה הכלא.

★ ★ ★

מה ה הביא את שכני השני לחדר מספר 2 בעונן? יואל השיב: "קולרבי. הלכתי בשוק. ראינו ארגו קולרבי על המדרכה. לקחנו קולרבי והארגו התהפך. אני אחריו. תפסו אותנו והתחילו להרביץ מכות." מעצר, קצין מיבחק, משפט, מוסד בריחה, תפיסה, עוד בריחה, עוד גניבה, מעצר שני, מוסד שני. וכך, ממוסד למוסד, לגניבה, עד שמצא את עצמו במוסד העליון — עוגן.

במיטה שליידו שכב מרסל. הוא הגיע לכאן דרך עליית הנוער. "באתי ממרוקו. לב אותי לרמת-הדסה". הנוער, שנפרד מהוריו, היה נתון במשבר נפשי טבעי למצבו. ה לביתו החדש מתוך תקווה כי בחיים החדשים ימצא יציוב על סבלותיו. מה שמצא הדסה גרם לו הלם שממנו לא השתחרר עד היום הזה. כי רמת-הדסה, בסביבות היא מחנה המשמש גם לקליטת נערים חדשים וגם למיון נערים בעייתיים שנפלטו ל עליית הנוער והובאו לרמת-הדסה עד אשר ימצא עבורם בית חדש. "הייתי בן 13 מרסל. בלילה הראשון למדתי לעשן. היו שם חברים ממרוקו, שבאו לארץ לפ שנתיים. הם שלימדו אותי."

שבועיים אלה ברמת-הדסה פקחו את עיניו של מרסל על עולם חדש: עולם של ל ריכים ולכל מבוגר, של בטלנות וסחיבות קטנות, של התפרקות מוסרית ומינית ב ללא פיקוח. "רמת-הדסה שלחו אותי לקיבוץ. הייתי שם שלושה חודשים והחלט לא בשבילי."

גם הדייר הרביעי בחדר עלה ממרוקו, עבר לגור עם הוריו בחוף שמן, ליד חיפה שעה ששחה בים לא הרחק מביתו, הבחין בבגדים שווג מתרחצים הניה על הח התקרב לבגדים בחילה, חיטט במכנסי הגבר עד שמצא ארנק. "לקחתי את הארנק ו לשיחים, ליד החוף. היו שם מאה לירות. קראתי לחברה שלי והראיתי להם את הכו חלקנו בינינו. היינו או קבוצה שלמה, שיחקנו באינדיאנים, סחבנו כביסה מהחצרות נחושת וצינוק. פעם, כשהלכתי בוואדי סליב, ראיתי מקרר עומד בפתח של בית ורצתי את הצינוק שהיה בפנים. נתתי מכה, והתחלתי למשוך את הצינוק. פתאום ראיתי המ בעל המקרר היה מחביא את הכסף שלו שם כנראה, מתחת לצינוק של המקרר. יז כמה כסף היה שם. לירות, חמישיות, עשיריות! מילאתי את הכיס וברחתני."

כיצד הגיע למשטרה? "פעם תפסו חבר שלי, בגלל ששבר חלונות של בית-הספסו אותו אם הוא עשה משהו אחר. הוא אמר: לא, אבל יש לי חבר אחד שפעם ג לירות מכיס של מכנסיים על שפת הים. לקחו אותי."

סיפורו של שכני החמישי לא היה שונה בהרבה מסיפורי ארבעת קודמיו. על אן

שער פתוח בס'דנא-עלי: אשמעת גם היא מנועול